

ODVJETNIČKI URED

odvjetnik Ivo Staničić

HR-21000 SPLIT, I. Gundulića 26 A

Tel & fax (021) 380-203,480-019

e-mail:odvjetnik.ivo.stanicic@gmail.com

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT
ZAGREB

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

21000 SPLIT

30 -01- 2019

Z A

Predano za poštu obično-priop. 30
POŠTA
Broj primjeka
Telefonom

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

10000 ZAGREB

TUŽITELJ: Građevno d.o.o. u stečaju, Makarska, Stjepana Ivičevića 32
koga zastupa steč. upravitelj Josip Hrga, a ovoga Marija Jerončić Mandić,
odvjetnica u Splitu

UMJEŠAČ NA STRANI TUŽITELJA: AQUA ALFA d.o.o. Zagreb, Trpinjska 5A
p.p. Nediljko Ivančević, odvjetnik u Splitu

TUŽENICI: 1. Lalić (r. Škorput) Diana, Makarska, Zagrebačka 1 A, OIB:64830936721
p.p. Ivo Staničić, odvjetnik u Splitu
2. Fortitudo d.o.o. Zagreb, Preradovićeve 13
p.p. Milan Vončina, odvjetnik u Zagrebu

ODVJETNIK
IVO STANIČIĆ
21000 SPLIT
I. GUNDULIĆA 26 A

radi: pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika
(v.p.s. 1.200.000,00 kn)

REVIZIJA TUŽENE Ad 1)-PROTUTUŽITELJICE

protiv presude Visokog
Trgovačkog suda RH od
od 27.11.2018., posl.broj
55. PŽ-5928/2017-3
u spisu P-218/2012
Trgovačkog suda u Splitu

x 5
Prilog ad A) x 5

Protiv presude Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske od 27.11.2018. poslovni broj 55. PŽ-5928/2017-3, u spisu P-218/2012 Trgovačkog suda u Splitu, u otvorenom zakonskom roku tužena ad 1) izjavljuje redovnu reviziju pozivom na propis članka 382. stavak 1. ZPP-a i to iz sljedećih revizijskih razloga:

- bitna povreda odredba parničnog postupka (članak 385. st. 1. i 2. ZPP-a)
- pogrešna primjena materijalnog prava (članak 385. st. 3. ZPP-a)

O b r a z l o ž e n j e:

1. Pobijanom presudom suda drugog stupnja preinačena je presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj 16. P-218/2012 od 02.12.2016. i suđeno je na način da je utvrđeno da su bez ikakvog pravnog učinka prema stečajnoj masi tužitelja pravne radnje tužitelja i tužene pod 1) Diane Lalić (Škorput), pobliže opsana u izreci, nadalje da su bez ikakvog učinka prema stečajnoj masi tužitelja i pravna radnja tužene pod 1) i tuženika pod 2), pobliže naznačeni u izreci.

Rješenjem je djelomično odbijena kao neosnovana žalba tužitelja i potvrđeno rješenje prvostupanskog suda u toč. I. izreke (toč. I. rješenja)

Rješenjem, u toč. II., odlučeno je o trošku postupka na način da je naloženo tuženicama da u roku od 8 dana nadoknade tužitelju trošak parničnog postupka od 269.500,00 kuna, dok je odbijen zahtjev tužitelja u više traženom iznosu do 106.350,00 kn., a zahtjev umješača na strani tužitelja odbijen je u cijelosti.

2. Iz obrazloženja drugostupanske presude proizlazi (u bitnom) da sud drugog stupnja preinačava prvostupansku presudu Trgovačkog suda u Splitu od 02.12.2016. (kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja) smatrajući da je taj sud pogrešno primijenio materijalno pravo. Konkretno, tužena ad 1) da je obračunskim plaćanjem ispunila svoju ugovornu obvezu na način da je kompenzacijom, asignacijom i cesijom umjesto isplate ugovorene cijene, prebila svoju tražbinu i tražbinu svojeg oca Petra Škorputa s osnove dividende za 2000. godinu s tražbinom tužitelja s osnova kupovnine za prodano zemljište, a ta dividenda drugim dioničarima nije isplaćena. Tražbina za isplatu dividende da nastaje u trenutku donošenja odluke Glavne skupštine društvo kojom je odlučeno da će se dobit podijeliti dioničarima, pa jer iz priložene Odluke o podjeli dividende od 15.10.2001. proizlazi da takova odluka nije unijeta u Zapisnik javnog bilježnika, a iz sudskog registra trgovačkih društava ne proizlazi da je navedena odluka upisana u sudski registar, niti da je skupština uopće sazvana, takova odluka da je ništavna i da ona ne može biti osnov za potraživanje tuženice ad 1) i njenog oca za isplatu dividende za 2000. godinu.

Otuđenjem zemljišta od strane tužitelja, bez protučinidbe, da je došlo do izravnog oštećenja vjerovnika stečajnog dužnika, jer je sklapanjem takovog ugovora smanjena stečajna masa raspoloživa za namirenje vjerovnika.

3. Pobijana presuda činjenično nije utemeljena, pravno je pogrešna, a postoje brojne bitne povrede odredaba parničnog postupka.

4. Iz povijesnog dijela spisa proizlazi sljedeće:

4.1. Tužbom od 19.01.2006. tužitelj (stečajni dužnik) pobija pravne radnje koje je poduzeo i to: Ugovor o kupoprodaji zemljišta od 28.11.2001 i Aneks tog Ugovora od

10.09.2002., kojim je tužitelj (stečajni dužnik) prodao tuženoj ad 1) nekretnine opisane u izreci za kupoprodajni cijenu od 1.201.915,10 kn (= 319.660,00 DEM9, kao i Ugovor o prodaji nekretnine od 11.02.2003. kojim je tužena ad 1) kasnije prodala te iste nekretnine tuženiku ad 2) za cijenu od 1 EUR.

Člankom 2. Ugovora o kupoprodaji zemljišta i člankom 2. Aneksa bilo je ugovoreno da će tužena ad 1) platiti ugovorenu cijenu: a) kompenzacijom za prodaju vlastitih dionica prodavatelju (ovdje: tužitelju) po Ugovoru o prodaji dionica od 28.11.2001. u iznosu od 359.804,80 kn., b) iz ostvarene dividendetužene ad 9 iz dobiti za 2000. g. po Odluci glavne skupštine od 15.10.2001., u iznosu od 170.264,28 kn. i c) iz sredstava za prodaju vlastitih dionica Petru Škorputu u iznosu od 360.063,60 kn. i d) preostali iznos cijene asignacijom Petra Škorputa iz sredstava njegove dividende za 2000. g. u iznosu od 311.782,42 kn.

U vrijeme sklapanja Ugovora od 11.02.2003. tuženik ad 2) bio je vlasnik poslovnih udjela tužitelja, jer je Glavna skupština tužitelja dana 15.10.2001. donijela odluku o preoblikovanju iz dioničkog društva u društvo s ograničenom odgovornošću.

4.2. Stečajni postupak nad tužiteljem otvoren je 03.02.2005. pod poslovnim brojem St-568/2004, a po prijedlogu od 19.02.2004., dok su ranije pokrenuti postupci nad tužiteljem pod poslovnim brojevima St-63/2002, St-129/2002, St-131/2003 i St-144/2003 obustavljeni.

4.3. U Podnesku od 16.06.2006. koji je zaveden pod tadašnjim poslovnim brojem spisa 5. P-155/06, tužena ad 1), kao protutužiteljica, postavila je, za slučaj usvajanja tužbenog zahtjeva, tzv. eventualni protutužbeni zahtjev te predložila da bude donijeta presuda kojom se tužitelju-protutuženiku GRAĐEVNO d.o.o. u stečaju, Makarska, Stjepana Ivičevića br. 32, nalaže da u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tuženoj ad 1)-protutužiteljici Diani Škorput iznos od 1.201.915,10 kuna sa zateznim kamatama po zakonu računajući od 19. rujna 2002. g., pa do isplate.

U pobijanoj, pak, drugostupanjskoj presudi, kojom je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja, nije odlučeno o protutužbenom zahtjevu tužene ad 1), kao protutužiteljice, pa je time ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a

4.4. Pred Županijskim sudom u Splitu vodio se kazneni postupak protiv optužene Diane Lalić (ovdje tužene ad 1) zbog kaznenog djela protiv gospodarstva - zloporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju. Optužnicom joj se stavljalo na teret da je sklopila Ugovor i Aneks ugovora o kupoprodaji zemljišta kojim trgovačko društvo Građevno d.d. prodaje nekretnine znatno ispod njihove stvarne vrijednosti i to nedopuštenom isplatom bez plaćanja u gotovini, već kompenzacijom, asignacijom i cesijom dionica Građevno d.d. iako je znala da je društvo insolventno, nelikvidno i u blokadi, te pred otvaranjem stečaja, pa da je tako stekla imovinsku korist.

Presudom Županijskog suda u Splitu od 15.07.2016.. poslovni broj K-13/12, koja je u cijelosti potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske u Zagrebu od 23.01.2018. poslovni broj I Kž-647/2016-6, optužena Diana Lalić (ovdje tužena ad 1) oslobođena je optužbe za kazneno djelo zloporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. st. 2. u svezi sa st. 1 KZ/11,

Iz tog spisa proizlazi kako društvo Građevno d.d. nije oštećeno predmetnim ugovorom, a to je potvrdio i Josip Hrga, stečajni upravitelj društva, koji je u postupku ispitan kao svjedok.

Nadalje, nije dokazano kako je Diana Lalić postupala u namjeri da počini kazneno djelo jer je, u konkretnom slučaju, ona bila u poziciji kupca, a ne prodavatelja. To proizlazi i iz toga da je za predmetni ugovor postojala suglasnost Nadzornog odbora i Uprave društva na čijoj sjednici nije bila prisutna Diana Lalić. Ona je, naime, u tom pravnom poslu nastupala kao fizička osoba, neovisno od njezinog statusa u samom društvu.

Dapače, kazneni sud je kao jedinu oštećenu stranu označio upravo Dianu Lalić koja je ostala bez imovine koju je prije imala, dok zauzvrat nije nikada postala vlasnicom na temelju predmetnog ugovora.

Isto je potvrdio i ovlašteni sudski vještak Vlado Andrijašević koji je navode o nedopuštenosti isplate označio pogrešnima te istaknuo kako je plaćanje bilo u najvećem dijelu dopušteno te kako je izvršeno u cijelosti.

4.5.. U svezi sa predmetnim kaznenim postupkom, navodi se i slijedeće:

U svezi s pisanim i usmenim vještačenjem ekonomskoga vještaka Jere Brkana treba reći da je tužena ad 1) u cijelosti osporila tvrdnje toga vještaka u svezi s obračunskim plaćanjima, te je taj vještak, u prigodi usmenog saslušanja, priznao svoje propuste u izradi vještva.

U svezi sa stvarnom vrijednošću dionica treba istaknuti da su transakcijama obračunskih plaćanja zemljišta uzete u obzir cijene vlastitih dionica tvrtke Građevno d.o.o. po kojima su i kupljene, te na taj način nije oštećeno Građevno, a niti fizičke osobe kao kupci tih dionica, među njima i tuženica Diana Lalić (Škorput).

U svezi sa plaćanjima kompenzacijom, cesijom i asignacijom tuženica Diana Lalić je tijekom postupka detaljno obrazložila da su plaćanja bila zakonita, da sam Ugovor o kupoprodaji zemljišta i njegov Anex nisu ništetni, već valjani i dalje na snazi, te da je samo jedno plaćanje spomenuto kao minorni prekršaj, koji pak nije utvrđen od nadležnih organa u određenome roku, temeljem čega je pao i zastaru i nije došlo do njegova sankcioniranja.

DOKAZ: Ugovor o kupoprodaji od 13.11.2001. sklopljen između METALPLASTIKA d.d. u stečaju i MERKUR 5 d.o.o., Aneks ugovora o kupoprodaji od 26.11.2001. sklopljen između METALPLASTIKA d.d. u stečaju, Makarska i MERKUR 5 d.o.o. Split, Aneks Ugovora o kupoprodaji od 02.04.2003., Službena zabilješka od 31.07.2007. br. 511-12-12, Očitovanje vještaka Zdravka Matijaševića na vještvo vještaka Reića iz kaznenog spisa s nadnevkom "U Bastu, prosinac 2014."

5. Glede procjene vrijednosti zemljišta, u nastavku se, sistematizirano po datumima provedbe, kronološki daju sva vještačenja i procjene o kojima tužena ad 1) Diana Lalić (Škorput) ima saznanja:

- U Izvješću o obavljenoj reviziji pretvorbe i privatizacije društvenog poduzeća Građevno, Makarska, Državnoga ureda za reviziju, Područnoga ureda Split, klasa: 041-03/01-01/576, Urbroj: 613-19-04-14 od 22. ožujka 2004., dalje: "izvješće o reviziji", na stranici 7. stoji: "Procjenom je obuhvaćeno građevinsko

zemljište u Makarskoj na lokaciji Radnička cesta površine 817 m² koje je procijenjeno po 116,42 DEM po m² i na lokaciji Dugiš površine 22 181 m² koje je procijenjeno po 40,- DEM po m².

- U Izvješću o reviziji na stranici 7., utvrđuje se da je u prilogu elaborata o procjeni nalazi potvrda nadležnog organa općine Makarska (Porezna uprava, Ispostava Makarska) od 14. svibnja 1992., prema kojoj je prometna vrijednost građevinskog zemljišta "Dugiš", s potpunom komunalnom infrastrukturom, iznosi od 4.950.- HRD/m² do 9.900.- HRD/m², odnosno od 50,26 DEM/m² do 100,51 DEM/m², prema tečaju na dan izdavanja potvrde.
- Stalni sudski vještak za graditeljstvo Zdravko Matijašević, ing. građ. iz Makarske dana 24. lipnja 1996. sastavio je Elaborat sa detaljnim vještačenjem zemljišta i objekata na predjelu "Dugiš" u Makarskoj. Pri tome je ukupnu površinu kompleksa zemljišta "Dugiš" od 22.998 m² procijenio po cijeni od 454,60 kn po m².
- U istome elaboratu od 24. lipnja 1996., prema procjeni prodajne vrijednosti vanjskoga uređenja zemljišta Dugiš, prosječna građevinska vrijednost vanjskoga uređenja zemljišta iznosila je 7,15 DEM ili 25,62 kn po m², što, za 2.906 m² zemljišta koje je kupila okrivljenica daje 2.906 m² zemljišta koji je kupila tužena ad 1) daje dodatnih samo 20.777,90 DEM, ili 6,5% više (2.906 m² x 7,15 DEM).
- Viši samostalni referent I. Martin Čović, ovlašten za procjenu nekretnina Splitske banke d.d. Split, kod koje je Građevno d.o.o. imalo svoje račune, dana 27. studenoga 2000. izvršio procjenu tržišne vrijednosti kompleksa Građevnog u zoni Istok u Makarskoj, zbog upisa hipoteke u korist navedene banke. Navedenom procjenom kompleks zemljišta od ukupno 24.591 m², na kojem je smješteno i 2.906 m² zemljišta koji je kupila tužena ad 1), procijenjen je na 2.950.920,00 DEM ili 120,00 DEM po metru kvadratnom, sa kancelarijama i ostalim objektima (2.950.920:24.591=120,00 DEM).
- Stalni sudski vještak za graditeljstvo Zdravko Matijašević, ing. građ. iz Makarske, neposredno prije namjeravane prodaje iz prethodne alineje, obavio je procjenu zemljišta, sastavio svoj nalaz uvidom na licu mjesta, i dao pisano mišljenje iz studenoga 2001., kojim je procijenio jediničnu vrijednost zemljišta na iznos od 109,93 DEM, zaokruženo 110,00 DEM ili 410,00 kn po m².

Stalni sudski vještak za graditeljstvo Frane Reiđ, dipl. ing. građ. iz Splita, u svome vještvu broj El. br. PVN 04/2010, iz prosinca 2010. godine, procijenio je vrijednost kupljenoga zemljišta u ukupnoj svoti od 2.208.560,00 kn, što za ukupno 2.906 m² kupljenoga zemljišta daje prosječnu cijenu od 760,00 kn po m².

Međutim, Porezna uprava, Ispostava Makarska i vještak Reiđ, prilikom procjene, nisu uzeli u obzir najvažniji element za procjenu zemljišta i to:

- namjenu konkretnoga zemljišta, predviđenu urbanističkim planom grada, odnosno općine, ovdje, konkretno, Prostornoga plana Grada Makarska.

Naime, od dana kada je otac tužene ad 1) Petar Škorput kupio tvrtku Građevno d.d. Makarska, tj. od rujna 1994. pa do 28.11.2001. i 10.09.2002., tj. datuma kada su sklopljeni gore citirani Ugovor o kupoprodaji i njegov Aneks, namjena zemljišta koji je kupila tužena ad 1) bila je kako slijedi:

- Prema planu namjene površina u mjerilu 1:1000, broj projekta 3368 iz listopada 1988. godine Provedbenoga urbanističkog plana Skupštine općine Makarska, izrađivača Urbanističkog zavoda, projektanoga arhitekte p.o. Ljubljana planera A. Špolara, dipl. ing. geod. i M. Hauptmana, ing. građ., namjena navedenoga zemljišta je bila Sportsko-rekreativna zona Dugiš, konkretno "interno parkiralište".
- Prema nacrtu Prostornoga plana Arhitektonskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu iz svibnja 2003., planera prof. dr. sc. Sonje Jurković, dipl. ing. arh. i njezina tima, namjena navedenoga zemljišta bila je s oznakom "R", a koja znači: "Zona sportsko rekreacijske namjene".

6. U prvostupanjskom je postupku provedeno i vještačenje po stalnom sudskom vještaku Miji Tadinu koji je, pak, utvrdio kako je predmetno zemljište u vrijeme kupoprodaje vrijedilo 1.242.315,00 kn bez umanjenja vrijednosti tereta koji je postojao u korist Splitske banke d.d., za koji je smatrao da se još ima oduzeti od vrijednosti nekretnine.

Ovo vještvo je sud u cijelosti prihvatio.

7. Odluka o podjeli dividende donesena je 15.10.2001. godine, a drugostupanjski sud cijeni ju kao ništetnu. Drugostupanjski sud to opravdava činjenicom da o istoj nije sačinjen zapisnik od strane javnog bilježnika te da nije navedeni jesu li sudjelovali svi dioničari te sami rezultat glasovanja, te da ista nije ni upisana u sudski registar.

Ukratko, da nije postupljeno po članku 277. Zakona o trgovačkim društvima

Ovdje valja istaknuti kako su u vrijeme donošenja odluke o podjeli dividendi jedini dioničari društva bili upravo Petar Škorput i tužena ad 1) Diana Lalić r. Škorput.

Oni su, dakle, i donijeli odluku o podjeli dobiti te samim time nisu oštetili (jer ih ni nema) druge dioničare, a ni svoje vjerovnike.

Dosljedno, ne postoji nedostatak u smislu Zakona o trgovačkim društvima zbog kojeg bi ovakva odluka bila ništetna.

Naime, "ratio" predmetne zakonske odredbe ZTD-a je zadovoljen budući su svi dioničari glasovali za istu.

DOKAZ: Preslika isprava iz Zbirke isprava za GRAĐEVNO d.o.o. Makarska (ranije GRAĐEVNO d.d. Makarska), posebno Zapisnika sa glavne skupštine od 15.10.2001. sastavljenog od strane javnog bilježnika Ante Barbića pod OU-497/01 (registarski spis Tt-2001/2305) iz koga je razvidno da su u to vrijeme jedini dioničari bili Petar Škorput, koji je držao 80 % dionica i Diana Škorput udana Lalić koja je držala 20 % dionica.

8. O plaćanjima putem kompenzacije, asginacije i cesije umjesto (efektivne) isplate kupoprodajne cijene

Tužitelj nije niti bio dužan osigurati pričuve za otkup vlastitih dionica, budući da je otkupio samo 10% temeljnoga kapitala dioničkoga društva. Naime, u knjizi Računovodstvo poduzetnika s primjerima knjiženja, Knjiga I., III. prerađena naklada, RRiF Plus, Zagreb, ožujak 2000., na više se mjesta članak 233. Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine, br. 111/93., 34/99. i 121/99., dalje u tekstu: "ZTD"), koji je vrijedio na dan sklapanja spomenutoga Ugovora o prodaji dionica (28.11.2001.), tumači na način da se pričuve za vlastite dionice moraju oblikovati samo ako se otkupilo, ili se ima namjeru otkupiti, u opsegu većem od 10% temeljnoga kapitala društva.

"Taj zakon (misli se na ZTD) nalaže potrebu oblikovanja pričuva za vlastite dionice ako se povuče ili otkupi više od 10% vlastitih dionica u odnosu na svotu temeljenog kapitala (čl. 233. ZTD)".

Stručnjacima koji su pisali navedene točke u gore navedenoj knjizi, tužitelj je poklonio punu vjeru, jer je to radio od osnutka te tvrtke, pa sve do danas, te je postupio kako je u knjizi izrijekom i napisano, tj. nije formalno proknjižio stvaranje pričuva za vlastite dionice, budući da otkupljena svota dionica po Ugovoru o prodaji dionica od 28.11.2001., nije prešla 10% temeljnoga kapitala tužitelja, a drugih vlastitih dionica u vlasništvu tužitelj toga dana nije imao.

Nadalje, netočni su i navodi vještaka: "Tužitelj nije stvorio pričuve koje su se mogle upotrijebiti za otkup vlastitih dionica, već je pričuve koje je upotrijebio za otkup vlastitih dionica stvorio smanjenjem temeljnog kapitala prilikom usklađenja temeljnog kapitala s odredbama Zakona o trgovačkim društvima stavljanjem 2.502.073 kuna u pričuve. Te pričuve se mogu upotrijebiti samo za pokriće gubitka. Dakle kupnja vlastitih dionica od tuženika pod 1 u vrijednosti od 359.804,80 kuna protivno je Zakonu o trgovačkim društvima, a taj posao je prema članku 233. ZTD ništav"

Naime, Skupština tužitelja je o Odluku o usklađenju temeljnoga kapitala s odredbama ZTD-a i smanjenju temeljnoga kapitala smanjenjem nominalnih iznosa dionica i stavljanju 2.502.073 kuna u pričuve, donijela 28. prosinca 1999. Navedeni iznos pričuva od 2.502.073 kn proknjižen je u računovodstvu tužitelja per 31. prosinca 1999. i ušao je u obrazac Bilanca stanja na dan 31. prosinca 1999. Dakle, navedene pričuve su stvorene još 1999. godine, dok je Ugovor o prodaji dionica sklopljen 28.11.2001. godine. Tužitelj nije dirao pričuve u svoti od 2.502.073 kn, budući da je u trenutku sklapanja Ugovora o prodaji dionica imao druge, ZTD-om i drugim zakonima, raspoložive izvore za stvaranje pričuva za vlastite dionice.

Dakle, vještak je izostavio utvrditi da je tužitelj imao 1.400.549 kn sredstava koja su se zakonito smjela uporabiti za oblikovanje pričuva za vlastite dionice.

Osim toga, Odlukom Glavne skupštine tužitelja od 15. listopada 2001. tužitelj je preoblikovan iz dioničkoga društva (d.d.) u društvo s ograničenom odgovornošću (d.o.o.). Prema ZTD-u i drugim propisima, društva s ograničenom odgovornošću uopće ne moraju imati pričuve, osim ako to izričito nije utvrđeno u izjavama o osnivanju ili u društvenim ugovorima tih društava kapitala.

Nadalje, vještak, u pasusu tri na stranici 5. vještva ističe da je Ugovor o prodaji dionica od 28.11.2001. ništetan prema članku 233. ZTD-a. Međutim, to je tek proisteklo iz članka 42. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine, br. 107/07. od 19.10.2007.), čija primjena je počela tek od 1. travnja 2008., kojim Zakonom je izmijenjen čitav članak 233. ZTD-a, konkretno dotadašnji

stavci od (1) do (4), te dodani potpuno novi stavci (5) i (6), a novi stavak (6) članka 233. glasio je:

"(6) Stjecanje dionica protivno odredbama stavka 1. i 3. ovoga članka je valjano a obveznopravni posao o prijenosu dionica je ništav.«

Ali u vrijeme sklapanja Ugovora o prodaji dionica 28.11.2001., te u 2002. godini, članak 233. ZTD-a je imao je samo 3 stavka. Slijedom toga, spomenuti ugovor nije ništetan, jer je vještak trebao uzimati stanje konkretnoga zakona, ovdje ZTD-a, u vrijeme sklapanja Ugovora o prodaji dionica od 28.11.2001., i to baš na taj dan, a ne stanje propisa (ZTD) šest godina kasnije.

Iz Ugovora o prodaji dionica od 28.11.2001. razvidno je da je tuženica pod 1. prodala dionice tužitelju po cijenama po kojima ih je i nabavila.

DOKAZ: Ugovor o prodaji dionica od 28.11.2001.

Budući da je temeljni kapital Društva na navedeni dan iznosio 9.370.800,00 kn, 10% toga temeljnoga kapitala iznosi 937.080,00 kn. Nominalna vrijednost prodanih dionica prema citiranome Ugovoru iznosi 936.900,00 kn, a zbog zaokruživanja na puni broj dionica, ta svota je 180,00 kn ispod nominalne svote od 10% temeljnoga kapitala tužitelja.

Dakle, citiranim Ugovorom tuženica pod 1. nije prodala tužitelju dionica u većem opsegu od 10% temeljnoga kapitala, a u tome trenutku tužitelj nije imao drugih vlastitih dionica u svome portfelju.

Međutim, sve da je tužitelj i bio obavezan formirati pričuve za otkup vlastitih dionica, na dan sklapanja ugovora o prodaji dionica između tužitelja i tuženice pod 1. dana 28. studenoga 2001. u svoti od 359.804,80 kn, tužitelj je imao drugih raspoloživih sredstava za formiranje pričuva za stjecanje vlastitih dionica, konkretno iz zadržane dobiti u svoti od 549.228,00 kn i dobiti za 2000. godinu u svoti od 851.321,00 kn, ili u ukupnoj svoti od 1.400.549,00 kn.

Dakle, tužitelj nije morao osigurati pričuve za otkup vlastitih dionica u svoti od 359.804,80 kn, a da je to i morao učiniti, u svojoj bilanci je za te namjene zakonito imao raspoloživu svotu od ukupno 1.400.549,00 kn.

Poduzetom radnjom transakcija sa otkupom vlastitih dionica nije došlo do smanjenja temeljnog kapitala društva ili rezervi koje se ne smiju koristiti za plaćanje dioničarima.

Do gubitka u poslovanju za 2001. godinu, slijedom čega su smanjeni kapital i rezerve tužitelja, došlo je zbog zatvaranja preddrobilice kamenoloma u Bastu krajem 2001. godine, koja, jedina od postrojenja kamenoloma, nije imala uporabnu dozvolu, a što je dovelo do obustave proizvodnje i prodaje kamenoga agregata i gotovoga betona, a posljedično i do gubitka u poslovanju za tu godinu.

Međutim, taj gubitak sigurno nije bio posljedica otkupa vlastitih dionica. To proizlazi i iz dosadašnje sudske prakse koja se citira u nastavku:

Dosadašnja sudska praksa: Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, Pž- 6346/02 od 29. travnja 2002. „Odredbom članka 233. ZTD-a određeno je kada društvo može stjecati vlastite dionice, a kako u konkretnom slučaju stjecanje dionica nije učinjeno u skladu s tom odredbom, radi se o nedopuštenoj činidbi, ali zbog toga ugovor ipak nije ništav jer samo pozivanje na odredbe čl. 233. ZTD-a ne znači da je ugovor zaključen protivno toj odredbi ništav jer tužitelj nije dokazao i druge razloge za ništavost ugovora npr. da li je poduzetom radnjom došlo do smanjenja temeljnog kapitala društva ili rezervi koje se ne smiju koristiti za plaćanje dioničarima itd. Sama radnja je možda nedopuštena, ali učinke koje bi ona proizvela tužitelj nije dokazao, ne znači nužno da je ugovor ništav u

smislu odredbi čl. 103. ZOO-a“ - Visoki trgovački sud Republike Hrvatske PŽ-3542/07 od 19. lipnja 2007.

Diana i Petar Škorput su 28. studenoga 2001. obavili prijeboj međusobnih potraživanja i obveza na način da je na ime ustupljene dividende, Diana prenijela Petru Škorputu 3.125 dionica Društva za 360.063,60 kn i preostalih 299.790.66 kn Petra Škorputa je ustupio Diani Škorput za potrebe podmirenja obveza za kupljeno zemljište od Društva.

Nakon preoblikovanja dioničkog društva u društvo s ograničenom odgovornošću koje je obavljeno 15. listopada 2001. navedena pribava vlastitih dionica pretvorena je u poslovni udjel Društva u vrijednosti 936.900,00 kn, što predstavlja 10,00% temeljnog kapitala Društva.

Preostali poslovni udjeli koji čine 90,00% temeljnog kapitala Društva su u posjedu društva Fortitudo, Samobor (sada: Zagreb).

Na kraju, u ovoj točki Izvješća o reviziji, kao i u mišljenju na kraju istoga izvješća, revizori Društva tužitelja, niti jednom riječju, nisu:

- doveli u pitanje zakonitost Ugovora o prodaji dionica od 28.11.2001. između tuženice pod 1. i tužitelja;
- utvrdili da je bilo nužno osigurati pričuve za vlastite dionice, temeljem citiranoga Ugovora, iako su to znali utvrđivati kod revizija pretvorbe za neke druge tvrtke u Republici Hrvatskoj, čime su potvrdili stav da je pričuve za vlastite dionice obavezno formirati samo u slučaju otkupa i posjedovanja ukupno više od 10% dionica u odnosu na temeljni kapital dioničkih društava;
- osporili provedeno plaćanje temeljem Ugovora o prodaji dionica od 28.11.2001. između tuženice pod 1. i tužitelja putem kompenzacije, a
- utvrdili kako bi Ugovor o prodaji dionica od 28.11.2001. između tuženice pod 1. i tužitelja, plaćen putem kompenzacije, temeljem članka 233. ZTD-a bio ništav, a kako je to utvrdio vještak u svome vještvu.

Naime, upravo je Državna revizija najpozvanija utvrđivati zakonitost, pa i ništavost ugovora o stjecanju ili prodaji dionica u revizijama postupka pretvorbe i privatizacije, te predlagati trgovačkim sudovima postupke za proglašenje određenih ugovora ništavim, budući da se njihov nadzor, kao i u slučaju revizije pretvorbe Društva tužitelja, protekao od početka procesa privatizacije, pa sve do zadnjega dana razdoblja za koje je obavljena revizija.

9. Općenito o plaćanjima putem kompenzacija

Na stranici 5. vještva, posljednji pasus, stalni sudski vještak, između ostaloga, ističe: "Iz navedenog je vidljivo da je Diana Škorput svoje obveze za kupnju zemljišta podmirila u cijelosti i to obračunskim plaćanjem (kompenzacijama), a što je protivno Zakonom o platnom prometu (NN, 117/01) od 24.12.2001. ...". (dalje: "Novi Zakon o platnom prometu").

Međutim, na dan sklapanja Ugovora o kupoprodaji zemljišta i Ugovora o prodaji dionica, oba ugovora sa nadnevkom 28.11.2001., vrijedio je, i to sve do 1. travnja 2002., stari Zakon o platnom prometu u zemlji (Narodne novine, br. 27/93. i 97/00., dalje: "Stari Zakon o platnom prometu"), a čiji je članak 21. stavak 1. glasio: "Članak 21.

Sudionik ne može namiriti obveze asignacijom, cesijom i preuzimanjem duga ukoliko ima evidentirane nenamirene obveze na računu u ovlaštenoj organizaciji".

Dakle, iz stipulacije netom navedenoga članka 21. stavka 1. stavka Staroga Zakona o platnom prometu, a primjenom pravila "argumentum a contrario", isti članak i stavak treba tumačiti na način da sudionik platnoga prometa može namiriti svoje obveze kompenzacijama, čak i ako toga trenutka ima nenamirenih obveza na računu u ovlaštenoj organizaciji, budući da kompenzacije izrijekom nisu bile spomenute u navedenome članku i stavku Staroga zakona.

Nadalje, temeljem rješenja Visokoga trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-826/03-03 od 12. travnja 2005., kompenzacija (prijeboj) je bila moguća i dopuštena po općim pravilima obveznog prava, te članka 103. Stečajnoga zakona, pa je čak i stečajni vjerovnik, koji je u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka imao, na temelju zakona ili ugovora, pravo na prijeboj (kompenzaciju), svoje tražbine prije otvaranja stečajnoga postupka, otvaranje stečajnoga postupka je bez utjecaja na to njegovo pravo, tj. zadržava pravo na prijeboj i nakon otvaranja stečaja.

9.1. Plaćanje putem kompenzacije temeljem Ugovora o prodaji dionica od 28.11.2001. na svotu od 359.804,80 kn

Članak 4. podstavak 2. Ugovora o prodaji dionica od 28.11.2001. između tuženice pod 1. i tužitelja na svotu od 359.804,80 kn glasi:

"KUPAC će ukupnu kupoprodajnu cijenu za kupljene dionice u svoti od 359.804,80 kn platiti na sljedeći način:

- putem prijeboja (kompenzacije) za kupljeno zemljište i to u svoti od .. 359.804,80 kn".

Ovaj stavak članka 4. citiranoga Ugovora o prodaji dionica od 28.11.2001. ima se smatrati pisanom izjavom o kompenzaciji, budući da je kompenzaciju u citiranome ugovoru odredio prodavatelj, konkretno tuženica pod 1., dok je to, na samom citiranome ugovoru, prihvatio i svojim potpisom i pečatom potvrdio i sam kupac, tj. tužitelj.

Sve da se ne prihvati stav da je navedeni stavak 2. članak 4. stavak 2. citiranoga Ugovora o prodaji dionica od 28.11.2001. ima smatrati izjavom o kompenzaciji, treba reći da za prijeboje (kompenzacije) nije od značaja činjenica da je tužitelj naknadno dao posebnu izjavu o kompenzaciji 30. rujna 2002. te da je toga dana bio u blokadi i imao neizmirenih obveza, budući da ZOO-om nije predviđen poseban oblik izjave o prijeboju, niti vrijeme kada vjerovnik treba dati izjavu o prijeboju.

9.2. Kompenzacija u svoti od 170.264,28 kn iz ostvarene dividende tuženice pod 1. temeljem Odluke Glavne skupštine tužitelja od 15.10.2001.

Odlukom Glavne skupštine tužitelja od 15.10.2001. tuženici pod 1. odobrena je isplata dividende iz dobitka za 2000. godinu u svoti od 170.264,28 kn. Točkom 3. navedene Odluke određeno je da će se dividenda iz točke 2. isplatiti tuženici pod 1. najkasnije do 31.12.2001., koji dan je i krajnji rok dospijeca temeljem citirane Odluke.

Slijedom iznijetih izvadaka iz citiranoga rješenja, u konkretnome slučaju, da se kao valjana izjava o prijeboju (kompenzaciji) uzme ona od 30. rujna 2002., sudski vještak kod kompenzacija nije uzeo u obzir retroaktivni učinak te izjave (notifikacije) o kompenzaciji. Naime, bez obzira što je formalna izjava o kompenzacijama dana 30. rujna 2002. na svotu od ukupno 542.060,84 kn, prijeboj (kompenzacija) nastala je stvarno onoga časa, tj. dana 28.11.2001., kada su se stekli svi uvjeti za prijeboj i kada su dvostrane međusobne postojeće tražbine i protutražbine, koje su obje glasile na novac i

obje navedenoga nadnevka stvarno i dospjele, a potječu iz dvostrano postojećih međusobnih obvezno-pravnih odnosa.

DOKAZ:VTSRH VI, Pž-168/95 od 21.02.1995., Informator br. 4330/4331/95.
Str. 4.

Iz iznijetog proizlazi da su obje obveze po osnovi obavljenoga prijeboja (kompenzacije) prestale 28.11.2001., dakle prije donošenja Novoga Zakona o platnom prometu (24.12.2001.), te prije stupanja na snagu njegovoga članka 27. (1. travnja 2002.), da su obje navedene kompenzacije u točkama 3.1. i 3.2. na datum njihova zajedničkoga dospijeca (28.11.2001.) bile dopuštene Starim Zakonom o platnom prometu i potpuno zakonite.

DOKAZ:članak 21. stavak 1. Staroga Zakona o platnom prometu (Narodne novine, br. 27/93. i 97/00.).

9.3. Plaćanje putem asignacije po Ugovoru o asignaciji od 30. rujna 2002. na svotu od 360.063,60 kn

Članak 27. Novoga Zakona o platnom prometu u zemlji propisuje da poslovni subjekt ne može obavljati obračunsko plaćanje ako na računu za redovno poslovanje ima evidentirane nenamirene dospjele obveze odnosno blokadu računa. Ta odredba Zakona ne obvezuje sve sudionike kod pojedinog oblika obračunskog plaćanja, već samo onog sudionika koji tako namiruje postojeću obvezu.

To je kod asignacije, kao oblika obračunskoga plaćanja, sljedeći subjekt:

- Asignant (uputitelj).

Iz citiranoga Ugovora o upućivanju (asignaciji) od 30. rujna 2002. razvidno je da je asignant (uputitelj) Diana Škorput, da je ona fizička osoba, koja, osim toga, nije imala registriranu djelatnost, dok je tužitelj bio primatelj upute (asignatar), koji je bio obavezan primiti uputu.

Sukladno navedenom stavku asignacija temeljem Ugovora o upućivanju (asignaciji) od 30. rujna 2002. bila je u cijelosti dopuštena i zakonita.

9.4. Plaćanje putem cesije na svotu od 299.256,04 kn

U svezi sa provedenom cesijom dana 30.02.2002. na 299.256,04 kn, treba reći da, sukladno odrednici članka 103. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br.53/91., 73/91. i 111/93., 3/94., 7/96., 91/96. 112/99. i 88/01.), koji je vrijedio u 2001. i 2002. godini, proizlazi sljedeće: "Ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, ugovor će ostati na snazi, ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snositi će odgovarajuće posljedice".

Sklapanje određenoga ugovora može biti zabranjeno samo jednoj strani, što se najčešće odnosi na subjekte trgovačkoga prava. U svezi sa snošenjem određenih posljedica, te posljedice su, u načelu, novčane kazne za privredni prijestup, koji sada zovemo prekršajem.

Slijedom iznijetog tužitelj je proveo navedenu cesiju 30.09.2002. na svotu od 299.256,04 kn, čime je učinio prekršaj iz članka 27. stavka 1. Novoga Zakona o platnom prometu (Narodne novine, br. 117/01.), a koji je glasio:

"Članak 27.

Poslovni subjekt ne može obavljati obračunsko plaćanje ako na računu za redovno poslovanje ima evidentirane nenamirene dospjele obveze".

Sukladno članku 47. stavku 1. podstavku 4. Novoga Zakona o platnom prometu, tužitelj je učinio prekršaj, jer je plaćanje cesijom obavio protivno odredbi članka 27. toga Zakona. Zahtjev za pokretanje prekršajnoga postupka protiv poslovnoga subjekta trebala je podnijeti banka, odnosno drugo nadzorno tijelo koje je u postupku nadzora i kontrole utvrdilo prekršaj, a kako to banka odnosno drugo nadzorno tijelo u konkretnome slučaju nisu učinili, Zakonom o prekršajima koji je vrijedio na dan 30.09.2002., navedeni prekršaj je pao u apsolutnu zastaru prava na pokretanje prekršajnoga postupka nakon godine dana, tj. nakon dana 30.09.2003.

Zaključno, ukoliko sudionik kojeg obvezuje navedena odredba Novoga Zakona o platnom prometu u zemlji, provede obračunsko plaćanje u vrijeme dok ima evidentirane nenamirene dospjele obveze, smatrat će se da je obveza namirena, ali je bio počinjen prekršaj za koji su bile zapriječene gore navedene novčane kazne.

9.5. Tuženica pod 1 obračunskim plaćanjima nije dovela druge vjerovnike tužitelja u neravnopravan položaj, a iz sljedećih razloga:

- Tuženica uvijek je imala pravo na sklapanje kompenzacija na svotu od 359.804,80 kn i na svotu od 170.264,28 kn, tj. kako prije otvaranja stečajnoga postupka, tako i nakon njegova otvaranja (29. lipnja 2004.), čime nije dovela u neravnopravan položaj niti oštetila druge vjerovnike;
- provedena asignacija u svoti od 360.063,60 kn je u cijelosti zakonita, jer su uputitelj (asignant), ali i upućenik (asignat) bili fizičke osobe (tužiteljica pod 1. i Petar Škorput), koji se ne mogu smatrati poslovnim subjektima u smislu novoga Zakona o platnom prometu, te im nisu zabranjena obračunska plaćanja, dok je tužitelj bio asignatar (primatelj upute), koji je uputu samo trebao primiti, te je nije mogao odbiti i
- konačno, cesija na 299.256,04 kn nije bila dopuštena, ali je njenom provedbom učinjen prekršaj sankcioniran samo novčanom kaznom, a ugovor je ostao valjan. Osim toga, ovom cesijom podmirena je tražbina tuženice pod 1., dospjela 28.11.2001., koja je namirena poslije 10 mjeseci, ili nakon 307 dana, što je sigurno rok u kojem su se, i inače, u to vrijeme, izmirivali i svi ostali vjerovnici tužitelja.

10. Zaključne konstatacije tužene ad 1)

Slijedom svega do sada iznijetog proizlazi da vještak u svome vještvu nije u potpunosti i ispravno utvrdio činjenično stanje, slijedom čega je i dijelom formirao pogrešna mišljenja u završnome dijelu vještva.

Tako, suprotno mišljenju vještaka na stranici 5. u trećem pasusu vještva, iznos kupoprodajne cijene zemljišta od 359.804,90 kn, temeljem Ugovora o prodaji dionica od 28.11.2001., nije bio ništavan pravni posao temeljem članka 233. ZTD-a, a iz razloga što:

- tužitelj nije bio niti dužan stvoriti pričuve za otkup dionica koje ne prelaze 10% temeljnoga kapitala tužitelja;
- na dan sklapanja Ugovora o prodaji dionica, članak 233. ZTD-a nije imao stavak (6), tj. odrednicu o ništavosti obveznopravnoga posla o prijenosu dionica, već je

ZTD, tek člankom 34. Zakona o izmjenama i dopunama ZTD-a (Narodne novine, br. 137/09. od 13.11.2009., s primjenom od 1. svibnja 2010.), dobio navedeni stavak (6) i tekst o ništavosti prijenosa dionica i

- je kompenzacija sa svotu Ugovora o prodaji dionica od 28.11.2001. bila dopuštena na taj dan sklapanja citiranoga Ugovora, a temeljem članka 21. stavka 1. Staroga Zakona o platnom prometu;
- se smatra da je kompenzacija nastala kada su se stekli uvjeti za nju, a ne na datum izjave o kompenzaciji, bez obzira što je ona dana kasnije, budući da ta notifikacija ima retroaktivno djelovanje.
- društvo Građevno d.d. nije oštećeno
- u vrijeme donošenja odluke o podjeli dividendi jedini dioničari društva bili upravo Petar Škorput i tužena ad 1).

Očitovanjem na obavljena obračunska plaćanja tuženica pod 1 je utvrdila da su provedene kompenzacije na svotu od 359.804,80 kn i svotu od 182.256,04 kn, kao i Ugovor o asignaciji na svotu od 360.063,60 kn, bili dopušteni, te da su u cijelosti zakoniti, dok je samo obračunskim plaćanjem putem cesije, u svoti od 299.256,04 kn učinjen prekršaj za kojega je bila zapriječena samo novčana kazna, a pokretanje zahtjeva za prekršaj je zastarjelo 30.09.2003. Kako je tužitelj, kao sudionik kojega je obvezivala ranije navedena odredba Novoga Zakona o platnom prometu u zemlji, proveo obračunsko plaćanje putem cesije u vrijeme dok je imao evidentirane nenamirene dospjele obveze (30.09.2002.), ima se smatrati da je ta obveza po osnovi Ugovora o cesiji namirena, s tim da je bio počinjen prekršaj za koji su bile zapriječene gore navedene novčane kazne za pravnu i fizičku osobu.

Međutim, kako Splitska banka d.d. Split do 30. rujna 2003. nije pokrenula prekršajni postupak protiv tužitelja, pokretanje toga prekršajnoga postupka apsolutno je zastarjelo s tim nadnevkom.

11. Temeljem svega iznijetoga, tužena ad 1) i kao protutužiteljica, smatra da je sud drugog stupnja, osim naprijed izloženih bitnih odredaba postupka, pogrešno primjenio materijalno pravona utvrđeno činjenično stanje.

Stoga, u svojstvu revidenta, tužena ad 1)-protutužiteljica,

p r e d l a ž e:

da Vrhovni sud Republike Hrvatske, usvajanjem žalbe tužene ad 1)-protutužiteljice, preinači presudu Visokog Trgovačkog R. Hrvatske od 27. studenoga 2018. poslovni broj 55. Pž-5928/2017-3 u spisu P-218/2012 Trgovačkog suda u Splitu, odbijanjem tužbenog zahtjeva tužitelja uz osudu tužitelja na podmiru troškova spora, uključivo i revizijskog postupka.

ili

da Vrhovni sud Republike Hrvatske, usvajanjem žalbe tužene ad 1)-protutužiteljice, ukinе presudu Visokog Trgovačkog R. Hrvatske od 27. studenoga 2018. poslovni broj 55. Pž-5928/2017-3 u spisu P-218/2012 Trgovačkog suda u Splitu i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

POPIS TROŠKA:

- 1) Sastav revizije..... 18.000,00 kn
- 2) PDV (25%) 4.500,00 kn
- 3) Sudska pristojba 10.000,00 kn.
- Ukupno:..... 32.500,00 kn.

DIANA LALIĆ

p.p.

ODVJETNIK

IVO STANIČIĆ

21000 SPLIT

I. GUNDUČIĆA 26A

U Zagrebu, dana 07. ožujka 2019. godne

Na poslovni broj: P-218/2012

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T
IZ RUKE

11-03-2019

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

za

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Preduzeće za poštu obilno-prep. dnc. _____
POŠTA _____
Broj primljene _____
Dokazano _____
IZN _____
POTREBNO _____

Tužitelj: **Stečajna masa iz Građevno d.o.o. u stečaju, Split, Bihaćka 15,**
OIB: 04006758916

Umještač na strani tužitelja: **AQUA ALFA d.o.o. iz Zagreba, Trpinjska 5a,**
OIB: 02877998724;

Tuženik: I. **Diana Lalić iz Makarske, A.G.Matoša 1, OIB: 64830936721**

II. **FORTITUDO d.o.o. iz Zagreba, Berislavićeva 20,**
OIB: 20145542600, zastupani po punomoćniku:

Radi: pobijanja pravnih radnji u stečaju

ODVJETNIK
MILAN VONČINA
ZAGREB, Preradovićeve 13

REVIZIJA II-go tuženika

protiv presude Visokog Trgovačkog suda
RH od 27. 11. 2018.g., posl.br. PŽ-5928/2017-3
u spisu P-218/2012 Trgovačkog suda u Splitu

Protiv presude Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske od 27. 11. 2018. godine, poslovni broj PŽ-5928/2017-3, u spisu P-218/2012 Trgovačkog suda u Splitu, u otvorenom zakonskom roku II-go tuženik izjavljuje redovnu reviziju pozivom na propis čl. 382. stavak 1. ZPP-a i to iz sljedećih revizijskih razloga:
- bitna povreda odredaba parničnog postupka (čl. 385. st. 1 i 2 ZPP-a)
- pogrešna primjena materijalnog prava (čl. 385. st. 3 ZPP-a)

Obrazloženje

II-go tuženik ističe kako pobijana presuda činjenično nije utemeljena, pravno je pogrešna, a postoje brojne bitne povrede odredaba parničnog postupka.

I. II-go stupanjska je odluka utemeljena na zaključku II-go stupanjskog suda da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl. 131 Stečajnog zakona iz 2003. godine.

Tako je II-go stupanjski sud zaključio da je do izravnog oštećenja vjerovnika tužitelja došlo zbog cit: "...sklapanjem takvog ugovora smanjenja stečajna masa za namirenje vjerovnika". Nadalje, II-go stupanjski sud je utvrdio i da je I-vo tuženica predmetni ugovor sklopila sa namjerom oštećenja vjerovnika tužitelja. Zaključno, ugovor između I-vo i II-go tuženika kao pravnog slijednika, smatra pobožnim obzirom da je ugovor sklopljen uz neznatnu naknadu, a pobojan je u odnosu na I-vo tuženicu kao prodavatelja.

Suprotno zaključku II-go stupanjskog suda, II-go tuženik smatra da je napadana odluka protivna zakonu, da nije ispunjen niti jedan potrebnii uvjet iz čl. 131 Stečajnog zakona, te da je sud takvu odluku donio pogrešnom primjenom materijalnog prava ne samo u odnosu na ispunjenje uvjeta iz predmetne norme, već i cijeneći materijalno pravo na kojem je temeljio ocjenu odlučnih pravno relevantnih postupanja stranaka u ovom postupku.

II. Proturječan je i pravno neutemeljen odlučni zaključak II-go stupanjskog suda na str. 10 napadane presude kako je ugovoreni modalitet plaćanja kupoprodajne cijene razlogom navodnog smanjenja stečajne mase tužitelja. Ako je II-go stupanjski sud tim zaključkom želio reći da je neplaćenjem kupoprodajne cijene došlo do umanjenja stečajne mase, II-go tuženik drži da se radi o pogrešnom pravnom stavu II-go stupanjskog suda, obzirom da iz dokaza koji prileže spisu, a koje sud nije niti spomeno u obrazloženju presude, proizlazi da je I-vo tuženici u cijelosti valjano platila svoju ugovornu obvezu.

Plaćanje kupoprodajne cijene iz spornog ugovora od dana 28. studenog 2001. godine, tužitelj i I-vo tuženica su ugovorili kroz četiri različita osnova, i to:

- kompenzacijom potraživanja s osnove prodaje vlastitih dionica tužitelja od 28. studenog 2001. godine,
- kompenzacijom za obavezu tužitelja na isplatu dividende I-vo tuženici temeljem odluke glavne skupštine u visini od 170.264,28 kn,
- kompenzacijom obveze iz sredstava za prodaju vlastitih dionica Petru Škorputu u iznosu od 360.063,60 kn,
- te kompenzacijom za obavezu isplate Petru Škorputu dividende temeljem odluke glavne skupštine u visini od 320.993,52 kn.

Aneksom spornog ugovora od dana 10. rujna 2002. godine, predmetni su modaliteti plaćanja ostali neizmijenjeni.

Napadanom presudom je II-go stupanjski sud pogrešno utvrdio ništavom odluku glavne skupštine tužitelja od 15. listopada 2001. godine, koja je bila osnov za potraživanje po osnovu dividende I-vo tuženice i njezinog oca koji je predmetno

potraživanje assignirao na istu. II-go stupanjski je sud pogrešno primijenio materijalno pravo ignorirajući činjenicu da ukupna potraživanja s osnova dividende iznose 491.257,80 kn, dok je cijena među strankama ugovorena u iznosu od 1.201.915,10 kn. Obzirom da Zakon o obveznim odnosima jasno definira pravne posljedice djelomičnog plaćanja cijene, neosnovan je stav da tužitelj nije za otuđeno zemljište dobio nikakvu protučinidbu. Eventualno propuštanje I-vo tuženice da plati 32% kupoprodajne cijene ne predstavlja valjanu osnovu za pobijanje ugovora, već pravo tužitelja zahtijevati isplatu kupoprodajne cijene u cijelosti, ili eventualno zahtijevati raskid ugovora.

Nadalje, zaključak da je odluka tužitelja o podjeli dividende od 15. listopada 2001. godine ništava pogrešan je i zasnovan na subjektivnoj procjeni dokazanih činjenica koje prileže spisu. Iz revizijskih izvješća i nalaza Državne revizije, te drugih dokaza, na dan održavanja predmetne skupštine tužitelj je imao samo dva dioničara. Petar Škorput je predmetnog dana bio imatelj 80% dionica društva, a preostalih 20% dionica društva bila je Diana Škorput. Obzirom da iz predmetne činjenice slijedi da su predmetnoj glavnoj skupštini tužitelja prisustvovali svi dioničari društva, temeljem kogentne odredbe Zakona o trgovačkim društvima odluka o podjeli dividende je u potpunosti valjana i to stoga što formalni uvjeti za održavanje skupštine i donošenja odluka, oglašavanje i forma zapisnika nisu razlogom ništavosti predmetne odluke. *Ratio legis* određaba Zakona o trgovačkim društvima o formalizmu postupanja u vezi sa sazivom skupštine dioničkog društva sastoji se u dosljednoj primjeni obaveze jednakog tretiranja svih dioničara društva, a obzirom da su konkretne prigode svi dioničari društva bili prisutni, pa je *ratio legis* poštovan u cijelosti.

Obzirom da se II-go stupanjski djelomice osvrće i na legitimitet kompenzacije kupoprodajne cijene, II-go tuženik ističe da spisu priležeće Izvješće o obavljenoj Reviziji pretvorbe i privatizacije, revizijska izvješća o poslovanju tužitelja za 1999., 2000. i 2001. godinu, potvrđuju i izvješće stečajnog upravitelja da je tužitelj blokiran tek 01. veljače 2002. godine, te je u svim financijskim segmentima predmetnog razdoblja aktiva tužitelja bila veća od pasive.

Suprotno zaključku suda da I-vo tuženica nije platila kupoprodajnu cijenu, II-go tuženik ističe da je ugovorom o kupoprodaji na zakonu valjan način ugovoren i predmet ugovora, te način plaćanja, koje je valjano provedeno 8 (osmog) dana od sklapanja ugovora, dakle 06. prosinca 2011. godine, pa je time predmetni pravni posao perfektan. Nadalje, obzirom da je pravni posao između stranaka sklopljen u konsenzualnom režimu, eventualna blokada tužitelja na dan sklapanja aneksa nije relevantna za predmet ovoga spora obzirom da su aneksom ugovora tužitelj i I-vo tuženik izmijenili površinu i umanjili cijenu za 67.980,00 EUR-a, a koji iznos odgovara kreditom tužitelja II-go tuženiku.

III. II-go tuženik je višekratno u svojim podnescima tijekom I-vo stupanjskog postupka isticao da tužbeni zahtjev nije osnovan i da nema osnove za primjenu čl. 131 st. 3 Stečajnog zakona obzirom da je od sklapanja ugovora koji je predmetom ovog postupka do podnošenja zahtjeva za otvaranje stečajnog postupka proteklo više od 2 godine. Sud je u potpunosti propustio odlučiti o osnovanosti tužbenog zahtjeva po predmetnoj odredbi, ignorirajući spisu priležeći dokaz da je zahtjev temeljem kojega je dana 03. veljače 2005. godine, otvoren stečajni postupak nad tužiteljem

podnesen dana 19. veljače 2004. godine. Predmetnu je činjenicu Visoki trgovački sud utvrdio u obrazloženju ranije ukidne presude u predmetu gornjeg poslovnog broja.

IV. Kao odlučni razlog za pobijanje spornog ugovora II-go stupanjski sud smatra da tuženica nije dokazala da joj u vrijeme sklapanja ugovora nije bila poznata niti joj je morala biti poznata namjera tužitelja da ošteti vjerovnike.

Predmetni je zaključak nešto suptilnija pogreška u primjeni materijalnog prava, iz razloga što tijekom 13 godina postupka ni tužitelj niti raspravni suci, a niti II-go stupanjski sud u ukidnom rješenju nisu isticali niti tražili naznake namjere I-vo tuženice da ošteti vjerovnike stečajne mase. Ipak, ocjena II-go stupanjskog suda o voljnom i kognitivnom stanju I-vo tuženice u odnosu na posljedice spornog pravnog posla u godinama koje su mu slijedile, u potpunosti je suprotna utvrđenjima Županijskog suda u Splitu koji na str. 9, 10 i 11 I-vo stupanjske odluke kojom je I-vo tuženica oslobođena optužbe za kazneno djelo zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju. II-go tuženik smatra da je II-go stupanjski sud povrijedio odredbe Zakona o parničnom postupku koje reguliraju rješavanje prejudicijelnih pitanja jer je ovu presudu donio na temelju ocjene postupanja II-go tuženice ignorirajući spisu priležuću odluku posl.br. K-13/12.

V. Razloge za donošenje napadane presude II-go stupanjski sud je, nadalje cijenio prema izjavama I-vo tuženice, a ne na temelju pisanih dokaza i poslovne dokumentacije, kako je to imao činiti obzirom da se radi o trgovačkom sporu. Iz stanja spisa, te presude Županijskog suda u Splitu i Vrhovnog suda Republike Hrvatske lako je uočljiva neukost I-vo tuženice u obavljanju poslova člana uprave društva, subjektivnost navoda o događajima prije i nakon sklapanja spornog ugovora, osobnim i poslovnim problemima njezinog oca, te njezinom ulogom u poslovanju tužitelja koja je očito bila pomoć kćeri ocu, a ne postupanjem poslovne žene.

U prilog ovoj tvrdnji II-go tuženik ističe da iskaz I-vo tuženice u bitnome odudara od sadržaja nesporne dokumentacije koja prileži spisu i radi kojeg se vodi ovaj postupak, kao i obrazloženja poslovne situacije tužitelja u neodređenom razdoblju koje je prethodilo otvaranju stečaja nad tužiteljem.

Jedini argument za primjenu materijalnog prava koji II-go stupanjski sud navodi u obrazloženju napadane presude glasi cit: "Logički je neodrživo da su pobijane radnje poduzete u cilju spašavanja firme".

Obzirom da nema obrazloženja o odlučnim činjenicama na kojima je sud temeljio taj zaključak, napadana se odluka uopće ne može ispitati, a što predstavlja bitnu povredu procesnog prava. I ovaj zaključak II-go stupanjskog suda proizlazi iz ranijeg naznačene ocjene dokaza od strane II-go stupanjskog suda, a koje su protivne posebnim odredbama ZPP-a o dokazivanju u trgovačkim sporovima.

VI. Obrazlažući zaključak o postupanju I-vo tuženice u odnosu na poslovne poteze uprave tužitelja nakon sklapanja spornog ugovora, a koji uključuju i sklapanje kupoprodajnog ugovora sa II-go tuženikom koji je isto predmetom ovog postupka, II-go stupanjski sud zaključuje u potpunosti suprotno svim preostalim očitovanjima volje I-vo tuženice, iskazima svjedoka te citirane kaznene presude u postupanju I-vo tuženice. Nasuprot tome, II-go tuženik smatra da se i iz uvjeta ugovora koje su I-go

tuženica i njen otac sklopili sa II-go tuženikom vidi spremnost na opterećenje i gubitak imovine, radi omogućavanja redovitog i zakonitog poslovanja tužitelja, a što je potpuno očit dokaz da nije postojala namjera tužitelja na oštećenje vjerovnika, kako u odnosu na ukupnu imovinu tužitelja, tako i na zemljište koje je I-vo tuženica, a zatim i II-go tuženik stekao temeljem pobijanih ugovora.

VII. Nastavno na gore navedeno, II-go tuženik

predlaže

da Vrhovni sud Republike Hrvatske preinači presudu Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske od 27. studenog 2018. godine, poslovni broj Pž-5928/2017-3 u spisu P-218/2012 Trgovačkog suda u Splitu, odbijanjem tužbenog zahtjeva tužitelja uz naknadu troška parničnog postupka II-go tuženiku, uključivo i revizijskog postupka,

odnosno

da Vrhovni sud Republike Hrvatske ukine presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 27. studenog 2018. godine, poslovni broj Pž-5928/2017-3 u spisu P-218/2012 Trgovačkog suda u Splitu i predmet vrati sudu drugog stupnja na ponovno odlučivanje.

FORTITUDO d.o.o.,
zastupani po:

ODVJETNIK
MILAN VONČINA
ZAGREB Preradovićeve 13

Trošak:		
sastav revizije	kn	18.000,00
PDV 25%	kn	4.500,00
Sudska pristojba	kn	10.000,00
Ukupno troška	kn	32.500,00